faptic, artificios, practic, de ideea unei operaţii sau acţiuni de distrugere, de nimicire, de desfiinţare.

Cum însă puterea lucrătoare e înţeleasă de român nu atât ca o putere de a scoate ceva din nimic, cât ca o putere de a da chip cuiva, sau la ceva, adică, o putere de a zidi – adică, de a aduna şi a orândui, din elementele preexistente, construcţiuni şi chipuri noi –, şi conceptele de „desfiinţare" şi „nimicire" vor implica mai mult o idee de desfacere a întregului în părţi, de descompunere, de destrămare a lui, decât o idee de aneantizare.

Ceea ce dispare, prin această operaţie de distrugere, e *faptul* agregatului, al chipului sau al structurii; iar nu *existenţa* lor.

Se poate concepe „desfiinţarea" unei reguli sau a unui stat, conceput ca „alcătuire" de un anumit fel, „nimicirea" anumitor moduri de a fi, ba chiar suprimarea anumitor existenţe particulare. Insul însuşi poate înceta să fie de faţă ori să nu mai fie activ. „În lume", se înţelege. Prin aceasta însă nu dispare cu totul orice existenţă a lui. El nu încetează cu totul de a fi. El nu „mai" este în vreme. Dar întrucât „a fost", el e totuşi mai mult decât dacă n-ar fi fost „deloc". Prin simplul fapt al trecerii sale prin